

«УСЁ ПАЧЫНАЕЦЦА З ЛЮБОВІ»

Сапраўдны артыст заўсёды ведае, як рэалізаваць свой творчы патэнцыял. І заслужаная артыстка Беларусі Ірына Дарафеева на ўласным прыкладзе паказвае, што не існуе нічога немагчымага. Сёння яна — паспяхова спявачка, актрыса, педагог — мае багаты вопыт у кожным са сваіх амплаў. Аднак па-ранейшаму ўмее адчуваць магію музыкі, імкнецца дзяліцца гэтым са сваёй аўдыторыяй, бо верыць: толькі любоў і шчырасць, адкрытасць дазваляюць не страціць сябе. А пра тое, чым вымярае ўласны поспех, дзе знаходзіць натхненне і што па-сапраўднаму робіць сёння яе шчаслівай, Ірына Дарафеева расказала пры сустрэчы.

ДАРЫЦЬ ЛЮДЗЯМ НОВЫЯ ПАЧУЦЦІ

— *Ірына, якія асацыяцыі ў вас выклікае Новы год?*

— Для мяне гэта час, калі зноў, нібы ў дзяцінстве, адчуваеш атмосферу чараўніцтва. Вядома, шмат работы ў гэтыя дні, але ў паветры лунае святочны настрой. Я вельмі люблю Новы год, і ў чаканні яго надыходу мне вельмі хочацца ствараць утульнасць і прыгажосць. Хутка зноў буду віншаваць родных і блізкіх, чакаць падарункаў і верыць, што ўсе жаданні збудуцца.

— *Чым запомніцца ў творчасці бягучы год?*

— Шмат падзей адбылося. Перыяд быў складаным, два гады пандэміі, без магчымасці рэалізаваць свае творчыя планы. Мы засяродзіліся на ўнутранай рабоце: рэпэціравалі з музыкантамі, працавалі з аранжыроўшчыкамі, пісалі новыя песні. Я марыла пра канцэрты і сустрэчу з гледачамі, рыхтавалася да свайго вялікага канцэрта, які планавала правесці ў Палацы Рэспублікі, яго па гэтай жа прычыне давалося перанесці. Але, на шчасце, ужо ў сакавіку змаглі рэалізаваць свае планы. Магчыма, той момант, калі давалося зрабіць паўзу, дапамог мне ўсё прааналізаваць, пераасэнсаваць, і ў мяне ўзнікла жаданне рабіць увогуле новую праграму. З'явілася песня з яркім жыццёвым пасылам «Усё пачынаецца з любові», якая стала пасля назвай усяго шоу. Канцэрт быў для мяне чаканым і значымым. У яго падрыхтоўцы ўдзельнічала

вялікая колькасць людзей, і я кожнаму бязмежна ўдзячная за прафесіяналізм, у тым ліку і тэлеканалу АНТ за здымкі тэлеверсіі, якую можна паглядзець на маім ютуб-канале.

— *Як выбіраеце і шукаеце новы музычны матэрыял?*

— Я арыентуюся на свой жыццёвы вопыт і музычны густ. Многія тэмы ўжо падымала ў творчасці, таму, нават вяртаючыся да нейкага матэрыялу, заўсёды імкнуса знайсці новае прачытанне, дадаць сваіх акцэнтаў. Выбіраю тое, што найперш мне адгукаецца, каб потым было цікава і іншым распавядаць гэтыя гісторыі. І я радуся, што некаторыя мае песні, якія выконвала раней, дагэтуль гучаць свежа і актуальна. Мне пашчасціла супрацоўнічаць з вялікімі аўтарамі, кампазітарамі, музыкантамі як у Беларусі, так і за яе межамі. Вялікі след у маёй душы пакінула творчасць Уладзіміра Георгіевіча Мулявіна, яго аўтарскае прачытанне і выкананне народных песень, сярод якіх «Калядачкі», «Касіў Ясь канюшыну» і г. д. Таму сёння мне хочацца працягваць вялікую справу нашага Песняра, і я таксама імкнуса данесці народную песню да гледача. Усё пачынаецца з вытокаў, якія нас падтрымліваюць, падсілкоўваюць.

ДАСКАНАЛАСЦЬ НЕ МАЕ МЕЖАЎ

— *Чым будзеце радаваць аўдыторыю ў наступным, юбілейным годзе?*

— Ідзі ёсць. Нязменным застаецца маё жаданне рабіць вялікія канцэрты,

безумоўна, у суправаджэнні Прэзідэнцкага аркестра Рэспублікі Беларусь. Таксама цяпер мы супрацоўнічаем з маскоўскім рэжысёрам, харэографам-пастаноўшчыкам Мікалаем Андросавым. Дасканаласць не мае меж. Хочацца ярка адзначыць свой творчы юбілей. І, спадзяюся, што гэта адбудзецца ў Віцебску на «Славянскім базары» на сцэне Летняга амфітэатра.

— *Што для вас значыць быць беларускай спявачкай?*

— За гады творчага жыцця я бачыла, як мяняюцца пакаленні гледачоў, якія прыходзяць на мае канцэрты, і разумею, што важна быць у трэндзе і ўмець зацікавіць моладзь. Але таксама важна быць патрыётам, не проста гаварыць пра любоў да сваёй краіны, але і мець смеласць і шчырасць штосьці рабіць на яе карысць. Таму для мяне заўсёды было важна праз свае песні паказаць не толькі прыгажосць гучання беларускай музыкі і слова, але і выказаць свае пачуцці, эмоцыі, аб'яднаць людзей.

— *А скажыце, Ірына, як змянілася ваша ўспрыманне поспеху за 30 гадоў творчага жыцця?*

— Пospех у атыясамліваю са штодзённай работай і яе вынікам. Як усе людзі, сутыкаешся з цяжкасцямі, праблемамі, стратамі, няўдачамі і становішся на прыступку вышэй сябе ўчарашняй, калі пераадольваеш іх усе. Пospех — гэта калі ты адчуваеш сябе максімальна задаволенай сваімі жаданнямі, думкамі, ідэямі, перспектывамі, ведаючы, што маеш сілы і магчымасці на іх рэалізацыю. Аднак поспех не трэба раўняць на ўзроўні папулярнасці, бо гэта вельмі розныя паняцці.

— *Чаму складаней за ўсё адпавядаць у сваёй прафесіі?*

— Узросту (*Смяецца!* — *Аўт.*). Важна яго не адчуваць, не апрацаваць на сябе нейкія штампы і клішэ. У жыцці і ў побыце я абсалютна простая чалавек. У мяне няма фобіі,

быццам на людзях я адна, а дома ўжо другая, маўляў, артыст не можа быць прыземным, не можа не іграць пастаянна на публіку. Мне важна захаваць гармонію, сілы і энергію, каб пражываць жыццё так, як я яго адчуваю, і заставацца маладой.

— *Што дазваляе вам аднаўляць сілы ў моманты стомленасці і выгарання?*

— Тады мне хочацца найперш цішыні і спакою. Добра дапамагаюць аднаўляцца шпацыры на прыродзе, спорт, сон ці чытанне добрай літаратуры, якая напаўняе і перазагружае мяне. Цікава паглыбляцца ў філасофію, чытаць пра лёсы вялікіх людзей, бо праз жыццё аднаго чалавека

ЧАСАМ ТРЭБА ДАВЕРЫЦА ЛЁСУ

— *Якое ў вас стаўленне да грошай?*

— Тут трэба, каб побач былі бухгалтар і юрыст. (*Смяецца.* — *Аўт.*). Я добра ўмею лічыць, але не люблю займацца пытаннямі фінансаў, таму давяраю іх спецыялістам. Разумею, што ў творчасць трэба ўкладвацца, калі хочаш быць у прафесіі. Плаціш за ўсё: ад касцюмаў, песень, кліпаў і да звядзення гатоўкі матэрыялу. У артыстаў гэта бясконца гісторыя. А ў астатнім я, як кожная дзяўчына, вельмі люблю прыгажосць і якасць. Лічу, што не

ўсё залежыць толькі ад нас. Галоўнае, што б ні здарылася, умець дарыць радасць і ствараць, шукаць выйсце і новыя варыянты.

— *У жаночую дружбу верыце?*

— Я веру ў чалавечую прыстойнасць і шчырасць. Калі ўзаемаадносіны не маюць магчымасці развівацца, то лепш ісці рознымі шляхамі. Я на такія сітуацыі гляджу па-філасофску. Бывае, варта даць сабе паўзу ў нейкіх кантактах, падумаць. У жыцці немагчыма не зведаць здрад, крыўд, але з часам я дарую і не трымаю зла. Чакаючы асаблівага стаўлення да сябе, можна ўсё сапсаваць. Я заўсёды помню, што не трэба заходзіць без запрашэння на асабістую тэрыторыю іншага. А захоўваць і падтрымліваць добрыя адносіны можна на працягу ўсяго жыцця.

— *У нядаўніх інтэрв'ю вы дзеляліся, што сустрэлі нарэшце сваё сапраўднае каханне. Як змаглі разгледзець свайго чалавека?*

— Я разумела, што для таго, каб у маім жыцці з'явілася месца для кахання, мне патрэбна адкрыцца для такіх пераменаў. І ў нейкі момант я спынілася і спытала сябе, а чаго ж мне не хапае для сапраўднага шчасця? Тады і згадала, як з юнацтва марыла пра сапраўднае каханне. І ў той момант я сустрэла свайго мужчыну. Аказалася, што ён быў і ў дзяцінстве, і ў юнацтве ў полі зроку, а вось разгледзець у ім блізкага і роднага чалавека мне ўдалося толькі праз гады. Я нарэшце адчула моцнае плячо побач і зразумела, што магу быць проста жанчынай. Ніколі не позна знайсці сваё сапраўднае шчасце.

— *Наступная мара — сям'я?*

— Так. У мяне ёсць выдатны прыклад ідэальных сямейных адносін — гэта мае бацькі. Яны ўжо шмат гадоў разам. Тата — проста найлепшы сем'янін. Мама — самая любячая, працавітая і добрая жанчына. Мае бацькі і ў рабоце, і ў жыцці заўсёды былі разам і ніколі не размяжоўвалі сям'ю, творчасць і свае інтарэсы. Я расла ў атмасферы любові, узаемапаважання, падтрымкі, таму і сама марыла менавіта пра такія адносіны. Калі ёсць каханне, то ты зусім па-іншаму ўспрымаеш свет. Я вельмі змянілася пад уплывам гэтага пачуцця і зараз радуся кожнаму імгненню жыцця.

Алена ДРАПКО.

Фота з архіва Ірыны ДАРАФЕЕВАЙ.

можна даведацца, у які час ён жыве, хто былі яго сучаснікі, які быў іх менталітэт. Але пры гэтым разумееш, што самым галоўным для кожнай асобы застаецца сям'я, карані, якія даюць нам сілы і дапамагаюць выстаць у любых умовах.

варта эканоміць на харчванні, аддаю перавагу камфортнаму адзенню. Грошы патрэбны, каб рэалізаваць свае бліжэйшыя жыццёвыя патрэбы і творчыя задачы.

— *Думаю, у кожнага бываюць перыяды, калі каханне, сяброўства праходзяць выпрабаванне нашымі поспехамі альбо няўдачамі. Як такія часы перажываць?*

— Часам акалічнасці вымушаюць мяняць асяроддзе, па-іншаму расстаўляць прыярытэты. Але, адмаўляючыся ад старога, мы набываем нешта новае. Калі настае пункт незвароту і ты разумееш, што не адчуваеш сябе шчаслівым і патрэбным, то лепш змяніць маршрут. Я ў сваім жыцці таксама зведала і расстанні, і страты, і заўсёды ў такія моманты адчуваеш боль. Але трэба памяць, што важнае, душэўнае і роднае заўсёды застаецца з намі, у нашым сэрцы. Часам варта проста даверыцца лёсу, бо не заўсёды

